

РЕШЕНИЕ

№ 3936

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 19.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10089** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл. 67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г.

Образувано е по жалба на М. Л. Р.-П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4 срещу Уведомително писмо за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., за кампания 2016 г., изх. № 01-6500/9285 от 25.07.2019 г, с което се отказва финансова помощ и се прекратява агроекологичният ангажимент по направление „Възстановяване и поддържане на затревнени площи с висока природна стойност /ВПС-1/“

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на Уведомително писмо за извършена оторизиция и изплатено финансово подпомагане по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., за кампания 2016 г., с което е отказано финансово подпомагане, като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалния закон и при несъответствие на закона. Твърди се, че са налице отменителните основания визирани в чл. 146, т. 2 от АПК, тъй като обжалвания акт е издаден при липса на форма. Сочи, че бланкетно са посочени основанията на база които се прекратява агроекологичният ангажимент, което води до нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, а от там на незаконосъобразност на акта.

Счита още, че административният орган не е взел предвид представените от него доказателства, както и това, че с въведените в чл. 37, ал. 1 от ЗСПЗЗ законови промени, е поставен в обективна невъзможност да продължи поетия от него ангажимент. Тези обстоятелства били форсмажорни и не следвало отговорността да се носи от жалбоподателя. С оглед на това иска се отмяна на акта, като незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния му представител адв. М., поддържа подадената жалба и моли като незаконосъобразно оспореното уведомително писмо да бъде отменено. Подробни доводи относно незаконосъобразността му са развити в жалбата и представените по делото писмени бележки. Претендира разноси по делото, съобразно представен списък на разностите по делото.

Ответникът - Зам.-изпълнителният директор на ДФ "Земеделие", чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата, моли съда да я отхвърли като неоснователна, като подробни доводи е изложил в депозирано по делото становище. Претендира разноси по делото и наред с това е направено и възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата. Административен съд София - град, Трето отделение, 70-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административният орган е образувано във връзка писмо изх. № 01-6500/9285 от 28.10.2016 г., с което на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, Зам.-изпълнителният директор на ДФ "Земеделие", във връзка поет агроекологичен ангажимент по мярка 214 „Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., е уведомил жалбоподателката, че не е подала заявление за плащане по мярка 214, за кампания 2016 г. Наред с това в писмото е посочено, че следва да бъдат представени доказателства за прекратени договори за наем за земи от общинския и държавния поземлен фонд /ОПФ и ДПФ/ във връзка с влезлите в сила изменения на ЗСПЗЗ.

Писмото е получено лично от жалбоподателката на 10.11.2016 г.

В отговор на цитираното писмо, жалбоподателката на 22.11.2016 г. /л. 18 от делото/ е представила пред ДФЗ-РА следните документи, приобщени като доказателства по делото: копие на договор за наем № 73 от 15.03.2013 г. с [община], област М. за срок от 5 години, сключен с В. П., която не е бенефициент и титуляр на заявлението с УРН 602129; допълнително споразумение № 1 към договора за наем № 73 от 15.05.2013 г., сключено между [община] и В. П.; копие на договор за наем № 74 от 15.05.2013 г. с [община], за срок от 5 години, сключен с М. Л. Р.-П. и допълнително споразумение № 1 към договора за наем № 74 от 15.05.2013 г., сключено между [община] и М. Л. Р.-П..

По делото са представени още: договор за пренаемане на земеделска земя от 22.05.2013 г.; допълнителни споразумения от 07.05.2014 г. и от 15.04.2015 г. към договор за пренаемане на земеделска земя – частна общинска собственост от 22.05.2013 г., от които е видно, че лицето В. П. и жалбоподателят са постигнали съгласие за продължаване на срока на сключеният на 22.05.2013 г. договор за пренаемане на земеделска земя с още 1 година, т.е. от 16.05.2014 г. до 15.05.2015 г., както и от 16.05.2015 г. до 15.05.2016 г.

Представено е и допълнително споразумение от 22.03.2016 г. към договор за пренаемане на земеделска земя – частна общинаска собственост от 22.05.2013 г., от което е видно, че между страните по споразумението е постигната договореност за прекратяване на сключения на 22.05.2013 г. договор, поради прекратяване на договор № 73 от 15.03.2013 г. за наем на земеделска земя с [община].

На 25.07.2019 г. е издадено оспореното в настоящото производство Уведомително писмо с изх. № 01-6500/9285. В мотивите на УП е вписано, че при извършени проверки на основание чл. 65, ал. 1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания“ от ПРЗС за периода 2007-2013 г., за спазване на поетия пет годишен ангажимент, се е установило, че жалбоподателят не е подал заявление за плащане по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., за кампания 2016 г. Посочено е и прието спрямо представените от жалбоподателя доказателства с писмото му от 22.11.2016 г., че М. Л. Р.-П. е била в обективна невъзможност да спази поетия ангажимент, в следствие на изменението на § 15 и чл. 37и, ал.1 от ЗСПЗЗ. Тези площи били изключени от ангажимента, тъй като жалбоподателката не е доказала невъзможността да продължи изпълнението на поетия ангажимент на площ в размер на 9.14 ха и същата не е заявена за подпомагане за кампания 2016 г. С оглед на тези мотиви и във връзка с чл. 21 от Регламент /ЕС/ № 65 на Комисията от 27.01.2011 г. за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент /ЕО/ № 1698/2005, на основание чл. 18, ал. 3, т. 4 и чл. 67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания“ от ПРЗС за периода 2007 -2013 г., е отказано финасова помощ и е прекратен агроекологичния ангажимент по направление „Възстановяване и поддържане на затревнени площи с висока природна стойност /ВПС-1/“

Представени са и други доказателства съдържащи се в административната преписка, приети като доказателство по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 20, т. 2 и т. 3 от ЗПЗП, чл. 20а, ал. 1 и ал. 2 от ЗПЗП и чл. 10, т. 2 т. 7 от Устройствения правилник на Държавен фонд “Земеделие” (УПДФ”З”) Посочените разпоредби гласят, че изпълнителният директор на ДФ „Земеделие” организира и ръководи дейността на фонда, представлява фонда, като изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция (РА), който организира и ръководи дейността на РА, представлява РА. А

според чл. 10, т.т. 2 и 7 от Устройствения правилник на Държавен фонд "Земеделие" (УПДФ"З"), изпълнителният директор организира и ръководи дейността на фонда при осъществяване на всички негови функции, съгласно чл. 2, ал. 2; взема решения за одобряване или отхвърляне на заявления по схемите и мерките на Общата селскостопанска политика (ОСП), прилагани от РА. В настоящия случай със Заповед № 03-РД/715 от 27.06.2017 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, на основание чл. 20, т. 2 и т.3 и чл. 20а, ал.1, 2 и 4 от ЗПЗП, чл.10, т.1 и т. 2 и чл. 11, ал. 2 от Устройствения правилник на ДФ "Земеделие", на Заместник изпълнителния директор на фонда са делегирани конкретни правомощия, включително и правото да издава всички уведомителни писма по схемите и мерките за директни плащания за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане, адресирани до кандидатите за финансово подпомагане.

Обжалваният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 2 и 3 от АПК, така както се твърди от жалбоподателката. Административният орган е спазил императивните изисквания на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивиране на административния акт. Проверката на съдържанието на същия не сочи на липса на фактически и правни основания за издаването му. Напротив от съдържанието на същия се установява, че са изложени фактически и правни основания, обусловили издаването му. Ето защо при наличието на всички задължителни реквизити на акта, правото на защита на жалбоподателката не е възпрепятства и доводите изложени от последната в тази връзка съдът намира за неоснователни.

В настоящия случай, като правно основание за издаване на оспорения акт са посочени нормите на чл. 18, ал. 3, т. 4 и чл. 67, ал.1 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания“ от ПРЗС за периода 2007-2013 г. на база на които е отказано финасова помощ и е прекратен агроекологичния ангажимент по направление „Възстановяване и поддържане на затревнени площи с висока природна стойност /ВПС-1/“

Съгласно чл. 24, ал. 1 от Наредба № 11/06.04.2009 г. агроекологичните дейности или направления по чл. 2, ал. 1, т. 1, буква "а", т. 2, 3, 4 се извършват върху едни и същи площи за едни и същи блокове на земеделското стопанство в петгодишен период от поемане на агроекологичното задължение. Жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 1, б. „а“ по направление „Възстановяване и поддържане на затревнени площи с висока природна стойност /ВПС-1/“. Според чл. 24, ал. 2 от Наредба № 11/06.04.2009 г. одобрената площ за извършване на агроекологични дейности или направления по чл. 2, ал. 1, т. 1, буква "а", т. 2, 3, 4 може да бъде намалена с не повече от 10 %, като всяка година поне 90 % от площта по съответното направление се припокрива географски с площта, за която има поет агроекологичен ангажимент.

Агроекологичните дейности или направления се изпълняват за период от пет последователни години, като срокът започва да тече от началото на годината на подаване на "Заявление за подпомагане", което през първата година на кандидатстване е и "Заявление за плащане". През всяка следваща година до изтичане на срока по ал. 1 кандидатите за подпомагане подават "Заявление за плащане" – чл. 7, ал. 1 и 2 от Наредба № 11/06.04.2009 г.

Съгласно чл. 65, ал. 1 от Наредба № 11 Държавен фонд "Земеделие" - Разплащателна агенция, одобрява, намалява или отказва изплащането на годишната финансова

помощ след извършване на административни проверки и проверки на място за изпълнението на изискванията за подпомагане на агроекологичните дейности. В случая съобразно поетия от кандидата 5-годишен агроекологичен ангажимент е извършена административна проверка в И. дали същите парцели, които са били одобрени за подпомагане по мярка 214 са заявени и през следващата година за подпомагане. Проверката за съответствие на парцелите не се изразява само в припокриването им като размер и площ, но и като местоположение, граници и географско пресичане.

В чл. 18, ал. 3, т. 4 от Наредба № 11 от 6.04.2009 г. е предвидено, че Държавен фонд „Земеделие“ прекратява агроекологичния ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато земеделските стопани не изпълнят агроекологичните задължения от заявленията по чл. 7, ал. 2.

Нормата на чл. 67, ал. от Наредбата, гласи че: „Земеделски стопани, които не подадат "Заявление за плащане" по време на агроекологичния си ангажимент, възстановяват получената финансова помощ съгласно чл. 18, ал. 4 и се изключват от подпомагане по мярка "Агроекологични плащания".

С оглед на горесцитираните норми и предвид приобщените по делото доказателства, безспорно се установява, че в периода на поетия през 2013 г. агроекологичен ангажимент, М. Л. Р.-П., в качеството си на земеделски производител по смисъла на § 1, т. 23 от Допълнителните разпоредби на Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ не е подала "заявление за плащане" по мярка 214 „Агроекологични плащания“ за 2016 г. Поради това, настоящия съдебен състав, намира, че правилни и законосъобразни са изводите на административния орган, че от страна на жалбоподателката не е подадено заявление за плащане по мярка 214 за кампания 2016 г., което е в разрез на изискванията предвидени в чл. 7, ал. 2 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. Липсата на подадено „заявление за плащане“ не дава възможност да се направи заключение за продължило прилагането на подпомаганите агроекологични дейности и съответно е основание за прекратяване на агроекологичния ангажимент.

Наред с това, съдът намира за основателни и изводите на административния орган по отношение недоказаността от страна на жалбоподателят за продължение на изпълнението на поетия анагажимент.

Съгласно §15, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ, „Ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., са длъжни в срок до 1 февруари 2016 г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл. 37и, ал. 1 и 4.”.

Според чл. 37и, ал. 1 от ЗСПЗЗ (редакция ДВ, бр. 61 от 11.08.2015 г.), пасищата, мерите и ливадите от държавния и общинския поземлен фонд се отдават под наем или аренда по реда на чл. 24а, ал. 2 на собственици или ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни, регистрирани в Интегрираната информационна система на БАБХ, съобразно броя и вида на регистрираните животни, по цена, определена по пазарен механизъм. Пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд се предоставят под наем или аренда на лица, които нямат данъчни задължения, както и задължения към Държавен фонд „Земеделие“, държавния поземлен фонд, общинския поземлен фонд и за земи по чл. 37в, ал. 3, т. 2 от закона.

Съответно, според чл. 37и, ал. 4 от ЗСПЗЗ (редакция ДВ, бр. 61 от 11.08.2015 г.), Пасищата, мерите и ливадите се разпределят между правоимащите, които имат регистрирани животновъдни обекти в съответното землище, съобразно броя и вида на регистрираните пасищни селскостопански животни, в зависимост от притежаваните или ползвани на правно основание пасища, мери и ливади, но не повече от 10 дка за 1 животинска единица в имоти от първа до седма категория и до 20 дка за 1 животинска единица в имоти от осма до десета категория. На правоимащите лица, които отглеждат говеда с предназначение за производство на месо и от местни (автохтонни) породи, се разпределят до 15 дка за 1 животинска единица в имоти от първа до седма категория и до 30 дка за 1 животинска единица в имоти от осма до десета категория.

От цитираните разпоредби обобщено е видно, че за всеки наемател на земеделски земи от ОПФ/ДПФ е посочено, че следва да остане в сила договор за наем само, когато има регистриран животновъден обект със съответен брой животни, с лицата, които имат по-малък брой – следва да се сключи анекс за намаляване на площите по договор, а за тези лица, които нямат въобще животни в съответното землище – да се прекратят договорите.

В настоящия случай от представените по делото доказателства, не се установи от страна на жалбоподателката да са изпълнени посочените по-горе изисквания за прекратяване на договора за наем. Доказателства за прекратяване на договора за наем са били представени само и единствено от лицето В. П., които са ирелевантни за делото. Независимо от това, от страна на ответника е прието, че за част от площите спрямо жалбоподателката е било налице обективна невъзможност в следствие на законовите промени да спази поетия ангажимент, с оглед на което тези площи са изключени от ангажимента.

За другите площи в размер на 9.14 ха., както правилно е посочил административния орган, а и това не се установи от доказателствата по делото, жалбоподателката в съответствие с правилата за разпределение на доказателствената тежест не е доказала невъзможност да продължи изпълнение на поетия ангажимент за така посочените площи.

При това положение се налага изводът, че оспореният административен акт е издаден от материално компетентен орган на изпълнителната власт. Същият съдържа необходимите фактически и правни основания за издаването му, поради което следва да се приеме, че е спазена изискваната в закона форма в която следва да бъде обективизирано властническото волеизявление. Материалния закон е приложен точно, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазена е целта, която закона преследва с издаването на актове от категорията на процесния.

Ето защо, съдът намира, че въз основа на изложените по-горе съображения, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По разноските по производството:

С оглед изхода на делото, претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. По реда на чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ (обн., ДВ, бр.5 от 17.01.06г.), настоящият състав определя възнаграждение в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Л. Р.-П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4 срещу Уведомително писмо за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 "Агроекологични плащания" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., за кампания 2016 г., изх. № 01-6500/9285 от 25.07.2019 г.

ОСЪЖДА М. Л. Р.-П., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, да заплати на Държавен фонд "Земеделие" сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: